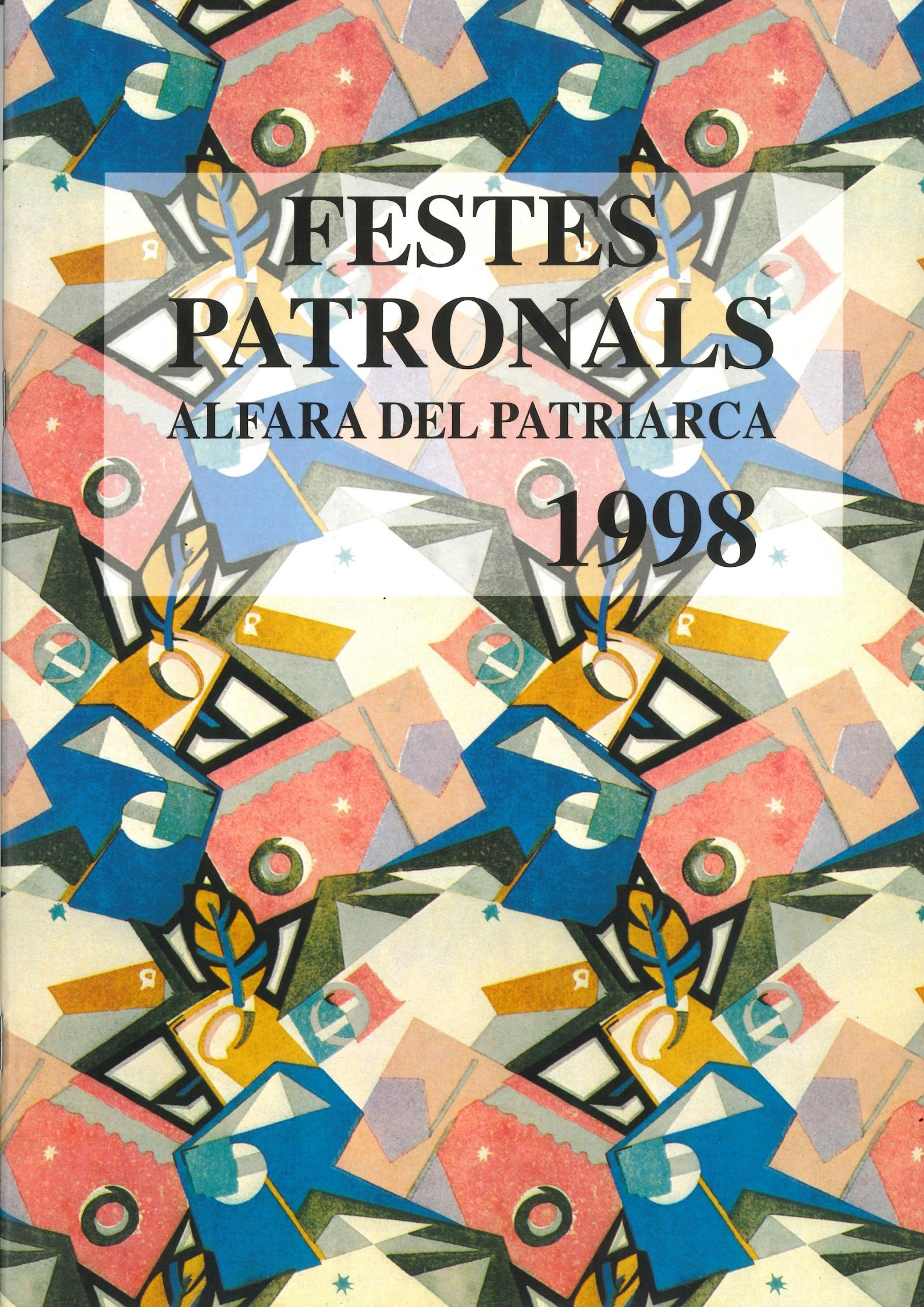

FESTES PATRONALS

ALFARA DEL PATRIARCA

1998

AJUNTAMENT D'ALFARA DEL PATRIARCA
Plaça de Sant Joan de Ribera, 4
46115 - ALFARA DEL PATRIARCA
Telèfon 96 139 19 46
Fax 96 139 56 61
e.Mail: apatriarca@gva.es

CORPORACIÓ MUNICIPAL

Alcalde

ENRIC M. CUÑAT SESE

Comissió de govern

JUAN GABRIEL SEPULVEDA MUÑOZ
RAFAEL MARQUES BRISA
VICENTE PUCHADES MARQUES

Concejals

MANUEL COBACHO OSUNA
Mª EUGENIA BALLESTER LLISO
ADRIAN CARSI SERRA
JOSE BOSCH BORRAS
JOSE PALANCA MARI
JUAN ANTONIO CASTELLO GAMON
JAIME DOMENECH GRANELL

Secretari

RICARDO PEINADO GONZALEZ

TELÈFONS D'INTERÉS

Polícia Local.....	907 908 901
Guardia Civil.....	96 139 12 18
Centre de Salut.....	96 139 44 12
Centre d'Urgències.....	96 130 16 94
Farmàcia R. Valls.....	96 139 43 74
C.P. Sant Joan de Ribera.....	96 139 31 67
C.C. Ramón y Cajal.....	96 139 09 29

Salutació

En la vida de les persones i en la dels pobles es succeixen fets i experiències que van constituint les biografies i les històries. No es tracta d'una acumulació d'episodis sinó de transformacions graduals, de canvis, de noves maneres de ser i de pensar-se, de projectes que, encara que no són una realitat actual, estan presents i conformen el present.

L'any transcorregut des de les últimes festes ha vist algun d'estos fets que canvien la configuració del nostre poble i la de les vides dels seus ciutadans. Una vella empresa que portà el nom d'Alfara del Patriarca per tot arreu, que va atraure cap a les bòbiles gent d'altres pobles i que va ser pal de paller de l'economia i del treball local ha tancat definitivament les portes. Els emblemàtics fumerals que dibuixen la silueta del poble són testimoni d'un passat fabril.

Per altra part, la Fundació Universitària San Pablo-CEU, amplia les seves instal·lacions docents en Alfara del Patriarca que es convertirà, en uns anys, en un nucli universitari de referència. La vida del poble va a canviar i van a augmentar les exigències d'excel·lència. Tots hem de fer un esforç per millorar la qualitat de vida del poble aprofitant l'ocasió que ara s'ens presenta.

Un i altre fet han marcat les preocupacions i els treballs de la Corporació Municipal que aniran concretant-se en els propers mesos, especialment en el Pla General d'Ordenació Urbana, en curs de redacció, i en la realització del programa d'inversions previst per a millorar els equipaments urbans d'aigua i sanejament i les dotacions culturals i socials.

Però ara és temps de festa, de festes patronals, i a celebrar-les amb alegria cride tot el poble. Alfara té motius per l'esperança i té il·lusions per al futur. Celebrem-ho tots junts com sempre ho hem fet i recordem a tots els que ja no estan entre nosaltres i que han fet que el nostre poble avançara per este camí de progrés i convivència.

ENRIC M. CUÑAT SESE
Alcalde

Per l'amor de Déu

Quan Marcelino, el personatge del conte de Sánchez Silva, va a l'amagatall on guarda totes les seues pertinences fa un comentari de cadascuna de les cosetes que constitueixen el seu "tresor amagat".

- Açò m'ho donà Fra Talan (el frare campaner);
- Açò, el Fra Papilla (el cuiner que l'havia alimentat des d'un dia que fóra trobat a la porta del convent)

Per fi contempla amb admiració un naip de baralla i diu:

Açò és el que més val; m'ho donà el guarda civil (còm impressionen i no només als xiquets)

El que més val no és, ni en la vida de Marcelino ni en la nostra, les coses que gelosament guardem, amaguem, defensem o intentem aconseguir; no el que algú, en un moment determinat, ens dóna". El que més val és la vida mateixa que joiosament estan disposats a compartir amb nosaltres els que ens envolten, fins que descobrim que Déu ens estima. En el conte, el xiquet, gràcies a viure envoltat de tendresa, descobreix en el Crist de l'andana a Qui li havia estat estimant sempre. Sols que Déu estima aparentment abandonant-nos, fent-nos passar per situacions que no haveren estat escollides mai per nosaltres: perdre la mare, créixer envoltat de la tendresa d'uns homes bons i amics de Déu i capaçs de crear-li un clima de joiosa seguretat.

Amb freqüència pensem que el més important no és que Déu ens estima sinò allò que de Déu podem traure. Busquem un Déu paternalista, que ens estalvie esforços i dificultats; no que ens ajude a créixer.

Déu ens estima com el professor de matemàtiques: traguent-nos a la pissarra i fent-nos superar problemes com a únic camí per a que aprenguem a discórrer. Buscar en Déu avantatges immediats ens fa semblants a aquells xiquets, certament mal educats i egoïstes, que quan arriba el seu pare d'un llarg viatge en lloc d'alegrar-se per la presència del pare, el primer que s'esforcen a preguntar-li és: "què m'has dut?" En lloc de buscar el rostre per a besar-lo, li busquem les butxaques. Demostren la seua incapacitat per a l'amor i l'alegria de la seua presència. Confonen valor i preu, com diria Machado.

El regal no és el que Déu ens facilita; el regal és Déu mateix. Com el pare de família, no duu el regal a les butxaques sinò dins del cor.

La perfecta alegria de la que parla Sant Francesc d'Asís és perfectament compatible amb el fet de ser malalt terminal, ser assassinada pel seu propi pare com Santa Bàrbara, o que ens arranquen la pell com a Sant Bertomeu. La perfecta alegria no podrà xifrar-se mai en el fet de viure en la millor casa, estar ben nodrit, disfrutar de privilegis, o ser envejat. Una vida feliç no té per què anar precedida d'una vida fàcil i sense sofriments. Ser feliç consisteix en descobrir l'amor de Déu que ens capacita per a que també nosaltres siguem capaços d'estimar-nos. Si la nostra vida es sosté només damunt del nostre enganyós i inestable amor propi, qualsevol persona suposarà una amenaça, i li negarem el pa i la sal.

Per si no fóra ja de per si difícil aconseguir ser persones i ser cristians, el fet de que se'ns haja educat envoltats de capricis complica més les coses. Em contava fa poc un pare de família que el seu fill únic (dificultat afegida) li demanava una bicicleta. Evidentment, una bicicleta per a un xiquet de quatre anys no desequilibra cap pressupost familiar, però, el seu pare li explicà que per a això havia que replegar abans els diners. Durant uns mesos, quan tornen del súper, van junts a cercar la guardiola, es va il·lusionant i es prepara per a rebre-la. "Hi ha que ficar el cor de festa molt abans", deia la rabosa del Principet. El seu pare em comentava: "Si li done ja tot el que demana, cada dia em demanarà un nou joguet però no disfrutará, sinò que els menysprearà tornant-se descontent incurable".

Que en aquestes festes vivim cadascun des de la seua situació no falsejada l'alegria de que Déu ens estima, que vol fer de nosaltres persones lliures i capaces d'estimar-lo i servir-lo. Que ningú ens intente "vendre" que el benestar és la meta. La meta és l'amor. Extirpar l'egoïsme és la urgència de Déu, i deu ser la nostra, si volem viure en plenitud

ÁLVARO MARTÍNEZ SORIANO
Rector

Programa de festa

Programa Festes 1998

DIA 7. DIVENDRES

20:00 hores. Inauguració de l'exposició de pintura d'Enric Balanzà. Cicle "Visions sense centre" del Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana.

DIA 9. DIUMENGE

17:00 hores. XXXIV Trofeu de Pilota a Llargues. 1ª Eliminatòria Alfara -Borbotó.

Festa de la Mare de Déu d'Agost

DIA 14. DIVENDRES

13:00 hores. Volteig general de campanes, anunciant la festa.

18:00 hores. Cercavila amb alfàbèques per tota la població, acompanyada per la banda de l'Agrupació musical d'Alfara del Patriarca. A continuació, repartiment d'orxata i fartons, amb sorpresa.

DIA 15. DISSABTE.

19:00 hores. Recollida de les Clavariesses.

19:00 hores. Al poliesportiu s'inicien les 24 hores de Futbol-Sala, organitzades per les Filles de Maria i els clavaris de Santa Bàrbara.

20:00 hores. Missa solemne de l'Assumpció de la Mare de Déu, cantada per la coral Sant Joan de Ribera.

21:00 hores. Solemne processó de la Mare de Déu. En finalitzar, castell de focs d'artifici per la pirotècnia Caballer de Moncada.

DIA 16. DIUMENGE

10.00 hores. Celebració cristiana d'acció de gràcies per la vida i festa homenatge als nostres majors.

Missa en la parròquia i refrigeri al Pati de l'Ajuntament. Organitza Càritas Parroquial.

17:00 hores. XXXIV Trofeu de Pilota a Llargues. 2ª eliminatòria: Selecció d'Alacant-Selecció de València.

19:00 hores. Final de les 24 hores de Futbol-Sala

DIA 18. DIMARTS

20:30 hores: FESTA DELS MAJORS

Berenar als jardins municipals, organitzat per l'Ajuntament i la Unió Democràtica de Jubilats i Pensionistes amb la participació de les associacions del poble.

Dia de la Penya Taurina

DIA 19. DIMECRES

12:00 hores. Entrada de la xaranga i, a continuació, passacarrer.

14:00 hores. Entrada de vaquetes.

17:00 hores. Carrera ciclista. XIV Trofeu de Festes. Categoria Cadets.

18:30 hores. Passacarrer amb la xaranga i, tot seguit, vaquetes i un bou amb puntes.

23:30 hores. Passacarrer amb la xaranga.

24:00 hores. Un bou embolat.

Festa de Sant Vicent

DIA 20. DIJOUS

13:00 hores. Volteig de campanes anunciant la festa de Sant Vicent.

17:00 hores. Carrera ciclista. XIV Trofeu de Festes, categoria Juniors.

21:00 hores. Trasllet de la imatge de Sant Vicent des de l'església a casa de la clavariessa major.

23:00 hores. Concert de Festes. Amb l'actuació de les Bandes de Música de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca i de l'Agrupació Musical Senienca de La Sènia (Tarragona).

DIA 21. DIVENDRES

08:00 hores. Despertà

11:00 hores. Al Poliesportiu, parc infantil. Patrocina: Ajuntament d'Alfara del Patriarca i Diputació de València.

19:00 hores. Recollida dels clavaris i clavariesses, i trasllat de la imatge de Sant Vicent a l'església Parroquial.

20:00 hores. Missa cantada per la rondalla de Sant Bertomeu. Després de la missa, s'efectuarà el sorteig d'una imatge de Sant Vicent, entre els inscrits a la confraria.

21:00 hores. Processó de Sant Vicent. Focs d'Artifici. En acabar la processó, trasllat de la imatge de la Mare de Déu del Roser.

24:00 hores. Espectacle play-back, organitzat per la Falla "La Unió", amb la participació dels fallers i festers, i moltes sorpreses.

Festa de la Mare de Déu del Roser

DIA 22. DISSABTE

06:00 hores. Cant de l'Aurora.

10:30 hores. Cercavila de clavaris.

11:00 hores. Santa Missa.

14:00 hores. Mascletà pels carrers del poble.

21:00 hores. Processó. En acabar aquesta, hi haurà Focs d'Artifici.

23:00 hores. Correfocs. Espectacle pirotècnic de la Colla de Dimonis de Quartell. Patrocinat per l'Ajuntament i per la Diputació de València (SARC).

24:00 hores. Cant d'albaes pels carrers de la població. Tot seguit es repartirà orxata i fartons.

Festa de les Filles de Maria

DIA 23. DIUMENGE

05:00 hores. Cant de l'aurora

10:00 hores. Amb motiu de les Festes Locals, la Societat de Caçadors celebrarà un concurs de Tir de colom en la Serra Llarga del Puig.

10:30 hores. Recollida de les claviesses i cercavila per tota la població, acompanyats per la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.

11:00 hores. Santa Missa de la Immaculada Concepció, cantada per la Rondalla Parroquial

13:00 hores. Volteig de campanes i els corresponents trons d'avís, anunciant la vespra de la festa de Sant Bertomeu.

17:00 hores. Final del XXXIV Trofeu de Pilota Valenciana a Llargues. Patrocinat per l'ajuntament i l'IVAJ

amb la col·laboració de firmes comercials d'Alfara.

20:30 hores. Recollida de les Claviesses.

21:00 hores. Solemne processó de la Immaculada Concepció i, a continuació, castell de focs d'artifici.

22:30 hores. Trasllat de la imatge de Sant Bertomeu pels carrers de la població fins al domicili del clavi major, acompanyats per la Banda de Música i els tradicionals coets de Focs d'Artifici.

23:30 hores. Entrega dels Trofeus de Tir de colom, que es durà a terme en un local d'aquesta localitat, amb sopar.

24:30 hores. Gran disco-mòbil i sorpresa espectacular. Es repartirà cervesa a tots els assistents.

Festa de Sant Bertomeu

DIA 24. DILLUNS

08:00 hores. Gran despertà. Els clavaris anunciarán el gran dia, despertant els veïns amb gran quantitat de masclets i carcasses.

10:30 hores. Passacarrer pels carrers de la població amb la Banda de Música, fins l'Església.

11:00 hores. Solemne missa, cantada per la Coral Joan de Ribera.

14:00 hores. Mascletà a càrrec de la Pirotècnia Caballer de Moncada.

20:30 hores. Passacarrer des del

domicili dels clavaris, acompanyats per la Banda de Música fins a l'Església.

21:00 hores. Solemne processó i, en acabar, castell de focs d'artifici a càrrec de la Pirotècnia Caballer de Moncada.

22:30 hores. Trasllat de la imatge de Santa Bàrbara des de l'església fins a la casa del clavi major.

23:30 hores. Grandiós espectacle musical de coneguts i afamats artistes.

Festa de Santa Bàrbara

DIA 25. DIMARTS

07:30 hores. Despertà.

10:45 hores. Recollida dels

Clavaris.

11:30 hores. Missa solemne cantada per la Coral Joan de Ribera.

20:15 hores. Recollida dels

Clavaris.

21:00 hores. Solemne processó. A

continuació, apoteòsica mascletà mixta, a càrrec de la Pirotècnia Caballer de Moncada.

00:30 hores. Gran disco-mòbil als Jardins de l'Ajuntament, amb sorpresa i repartiment de cervesa per a tots els assistents i entrega de trofeus de les 24 hores de Futbol-sala.

Festa de Sant Joan de Ribera

DIA 26. DIMECRES

07:00 hores. Despertà.

11:00 hores. Recollida dels

Clavaris

12:00 hores. Solemne missa.

14:30 hores. Mascletà.

18:00 hores. Cavalcada.

20:30 hores. Recollida dels

Clavaris.

21:00 hores. Processó.

24:00 hores. Gran Orquestra

Carnaval.

Clavariesses de la Mare de Déu d'Agost

Clavariessa Major ANGELA BORRAS VARELA

MARIA MARQUES MORA
FRANCISCA PALANCA ALFONSO
DOLORES PUCHOL RUIZ
JOSEFA PALANCA MARI
Mª CARMEN PALANCA MARI
AMPARO MARQUES MORA
LINA AZAÑON GOMEZ
MARIA ROCA LAPIEDRA
DOLORES ANDUJAR
ANTONIA AUÑON BLANCO
ANTONIA MARIN CALDERON
AMPARO BERGA FERRER
Mª CARMEN VICENT PASTOR
GLORIA PARDO DOMINGO
AMPARO PUCHADES GIMENO

CONSUELO VALERO CERVERA
TRINIDAD ROBI MORENO
AMPARO CAMPOS FORT
Mª CARMEN MOLINS MARI
VICENTA NAVARRO CALVO
Mª CARMEN LINARES MUÑOZ
MARIA BAYARRI LLISO
DOLORES DOMENECH ALONSO
TERESA TORTAJADA DONDERIS
AMPARO ALCORIZA MICO
MARIA CABO OLMOS
TRINIDAD LOZANO CHAPA
EMILIA CHIRALT PALANCA
CONCEPCION GIL DOMENECH
Mª TERESA MORENO MARTIN

PILAR LLORIS CHIRALT
TRINIDAD PALANCA BRISA
MERCEDES RUBIO YUSTE
JOSEFA RUBIO YUSTE
INMACULADA ROS MARQUES
Mª ANGELES INSERTE CLUSA
Mª AMPARO ALFARO ROMAN
CARMEN ARLUCEA MORENO
AMPARO GASCON MALEA
DOLORES ALOS BENLLOCH
Mª PILAR CALVO ROBI
PILAR GOMEZ BERNAL
PILAR PUCHOL MARI
Mª AMPARO BAILACH BRONCHU
CONCEPCION BOSCH DOMENECH

Col·laboradores

TERESA ORTEGA PINA
BARBARA BAILACH TARRASA
GINESA ALMAGRO ANDREU
CONSUELO GRESES BOIRA

MARIA LOPEZ POLO
FRANCISCA BAILACH GOMEZ
AMPARO ASENJO MARQUES
MERCEDES CARRIO CORACHAN

Clavaris de Sant Vicent Ferrer

MARIA DEL MAR ORTS PEREZ
HECTOR ABAD CONTELL
JOSE LUIS ALCAORIZA BALAGUER
LLUIS ALFONSO ALMODOVAR
JOSE ANGEL BENET VERA
NURIA BERNABE ESTELLES
HERNAN BIZE BELTRAN
BEATRIZ CUQUERELLA SORIANO
FRANCISCO JAVIER ESCRIBANO ROS
JUAN CARLOS ESTEBAN FERRER
VICTORIA GIL SAEZ
LEANDRO GIMENEZ SANCHEZ
JORGE GRANCHA PALANCA

SANDRA LUJAN SANCHEZ
MARIA ROSARIO MARCO MUÑOZ
LUCIA MARQUES CARSI
MIREIA MARQUES MOLINS
SERGIO NAVARRO RODRIGUEZ
JAVIER OBRER VALERO
MAITE PARDO BALAGUER
TANIA ROS CANO
JOSE VICENTE SAEZ PALANCA
CARLOS SERRA ALVAREZ
JORGE VALENCIA BELTRAN
EDUARDO VALERO MUÑOZ
YURIY KARPENKO

Clavaris de la Mare de Déu del Roser

Mª CARMEN MUÑOZ LOPEZ
JUAN CASTELLO GAMON
Mª TRENCO POLONES
SUSI TRENCO POLONES

FRANÇOIS FERRER POLONES
INMA ALANDES EPILA
VICENTA EPILA VALLS
JAVIER CATALA EPILA

Filles de Maria

Presidenta
MERXE BADIA CAMPOS

CHELO MARCO VALERO
TERE MARTIN REGIDOR
MARIBEL MORENO RUEDA
ANA MURILLO CASAÑA
LOLA SANFELIX GABARDA

Clavaris de Sant Bertomeu

Clavari Major
MANUEL CABO OLMOS

FRANCISCO ALBA RODRIGUEZ
MANUEL MARQUES RICOS
AURELIO AGUT MOLINER
MIGUEL ALMIÑANA MOLINS
JOSE BOSCH BORRAS
VICENTE DOMENECH GRANELL
DOROTEO DE CAMPOS MARTIN
MAXIMO ALANDES ALBIACH
NICOLAS BUGEDA CABRERA
BARTOLOME MARQUES PALANCA
JOSE CATALUÑA SANMIGUEL
HILARIO MARI ALFONSO
JOSE RAMON ALOS COMPANY
RAFAEL CONTELL CORTELL

Clavaris de Santa Bàrbara

Clavari Major
BARTOLOME CHAPA ROSALEN

PABLO AÑO PASCUAL	FRANCISCO MARQUES SERNEGUET
VICENTE BADIA CAMPOS	JOSE MANUEL MURILLO MOLLA
JOSE VICENTE CALVO	JOSE MARIA MURILLO SAFONT
RICARDO CALVO INGLES	JAIME NAVARRO CABO
FRANCISCO CASTILLA OLIVER	ALBERTO OBRER VALERO
TOMAS CATALUÑA HERNANDEZ	JOSE VICENTE PALAU LLOPIS
JAVIER GONZALEZ RUIZ	DAVID QUILES CATALUÑA
JOSE IBAÑEZ MARTINEZ	JULIAN SOBRINO PALAU
DANIEL IBAÑEZ MORA	EUGENIO SOLBES MARTINEZ
JULIO INGLES PEREZ	

Clavaris de Sant Joan de Ribera

Clavari Major
RAMON BLAT PALU

VICENTE ANTONI GRAMONTELL
VICENTE CAMPS MORENO
FRANCISCO CASTILLA GONZALEZ
PEDRO ESTELLES ANDRES
JUAN ANTONIO GARCIA RUANO
PEPE JIMENEZ SALVI
LUIS GRANELL MARQUES
VICTOR PALANCA PALAU
GONZALO REAL GARCIA

Col·laboradors
JOSE MARIA PALAU SERRA
REGINA BLAT CASAÑA

Vida associativa i municipal

L'Ajuntament dels directius i jugadors amb motiu de l'ascens a Primera Regional

C.D. Alfarense

Aprofitem aquestes línies que l'Ajuntament, gentilment ens ha cedit, per dirigir-nos al poble d'Alfara del Patriarca, i expressar-vos com nasqué l'equip de futbol del poble: C.D. Alfarense.

En la primavera de 1996, un grup de veïns pensaren fundar un equip de futbol de categoria regional aficionats, basant-se en donar continuïtat a l'equip de juvenils de l'Escola de Futbol Base i que en aquesta temporada deixaven de ser juvenils per l'edat. Lògicament, sense un equip de categoria superior, aquests jòvens hagueren tingut que emigrar a equips d'altres pobles, com fins ara ha passat.

En col·laboració amb l'Escola de Futbol Base es formà el F.B. Alfara en categoria de 2na regional aficionats per la temporada 97/98, en aquesta temporada es fou adquirint experiència per tal que el projecte anara creixent i donar-li solidesa.

La passada temporada 97/98, amb molta il·lusió i treball, vam quedar campions del grup 5é de 2na regional, sent l'únic equip imbatut de la categoria en els onze grups que la componen, guanyant 26 partits i 2 empatats, aconseguint d'aquesta manera l'ascens a primera regional.

Això representa un repte per a tots, i n'estem segurs de seguir comptant amb el recolzament del poble d'Alfara del Patriarca. El nostre desig és que la pròxima temporada almenys pugam mantindre la categoria, encara que no descartem en cap moment somniar amb pujar l'equip a primera preferent.

Aprofitant aquesta per expressar el nostre agraïment a l'Ajuntament d'Alfara del Patriarca, a totes les entitats comercials, a tots els seguidors del C.D. Alfarense, així com al poble en general; i desitjar que aquestes Festes Patronals siguin de Pau, convivència, harmonia i felicitat per a tots.

C.D. ALFARENSE
La Junta Directiva

Amb ocasió de les festes patronals, ens dirigim a tots vosaltres per a mostrar-vos la realitat d'un club que creix dia a dia. Este és l'únic club que té totes les categories del ciclisme com ara alevins, infantils, cadets, juniors, sub-32 i dones.

Un dels apartats més importants del club són els cicloturistes, pilar essencial de l'existència del nostre club, el delegat del qual és Miquel Beltran. Els cicloturistes fan eixides setmanals i també han participat en la III Marxa Cicloturista Alfara-Montanejos-Alfara.

L'Escola de ciclisme, dirigida per Consol Martí, està integrada per 12 alumnes, que ja han aconseguit grans triomfs. Ací hem de destacar el magnífic treball que s'està realitzant de promoció d'este esport entre els jòvens del poble mitjançant la incursió de la bicicleta a les escoles, tant del col·legi públic Sant Joan de Ribera, com al col·legi Ramon i Cajal, no sols a nivell de jocs i gimcanes, sinó també com a educació vial.

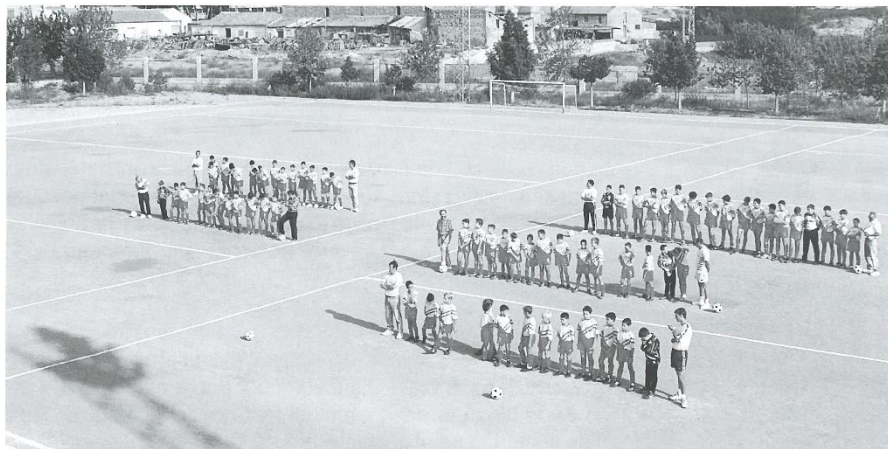
L'equip de dones és un projecte fet realitat, que amb l'ajuda institucional de la Diputació de València, sota la firma de València Terra i Mar i Depergo s'han pogut fer. Este equip ha corregut totes les voltes que hi ha per etapes en el calendari nacional i s'ha adjudicat la Vuelta a Navarra. El millor exponent el tenim en Teodora Ruano, campiona d'Espanya i membre de la Selecció Espanyola de Pista.

D'altra banda, les categories de cadets i juniors, patrocinats per Indústries Hopama, S.A., estan compostos per 15 i 14 corredors respectivament, tres dels quals han sigut seleccionats en l'actual campanya per a disputar els campionats d'Espanya.

En la categoria de cadets, dirigida per Ricardo Pons, Paco Esteban i Carles Torres, s'han aconseguit enguany innombrables triomfs, entre els quals caldria remarcar el que es va aconseguir en la general final dels Jocs Escolars de la Comunitat Valenciana (zona nord), així com molts triomfs per equips guanyats per tota la geografia de la Comunitat Valenciana.

Així, també en la categoria de juniors, dirigida per Ferran Brosel i Tomàs Lara, s'han aconseguit triomfs importants com ara el Campionat de la Comunitat Valenciana i diferents llocs de podi, i una altra vegada s'ha guanyat enguany la invitació a disputar el Circuito Cántabro, una de les proves per etapes més importants del calendari nacional.

Per acabar, volem agrair l'ajuda que ens han prestat tots aquells que amb la seua col·laboració han fet possible este projecte com ara: l'Ajuntament d'Alfara del Patriarca, la Diputació de València, Indústries Hopama S.A., Codere Valencia S.A., Agrevo, Beniparrell Urbana, Depergo, i també volem animar a qualsevol veí que vulga unir-se a la colla

Escola de Futbol Base

Des de la temporada 94/95 en que es posa en marxa l'Escola de Futbol Base, hem anat augmentant el número d'alumnes en totes les categories. En aquesta temporada han participat en competicions federades 1 equip de Benjamí, 2 d'Alevins, 1 d'Infantil i un de Cadet. En competició no federada, 1 equip Pre-Benjamí. A part de les competicions federades, s'ha jugat el Trofeu Tendillo de Montcada, en el que l'equip Aleví A quedà campió de la seua categoria i el Trofeu Rovella de Mislata, en el que tan sols participà l'equip Pre-Benjamí, quedant tercer del seu grup.

És destacable la dedicació i professionalitat dels entrenadors, Llicenciats en Educació Física, ja que no només ensenyen a jugar a futbol, sinó que intenten millorar el caràcter dels alumnes.

Cal agrair la dedicació i eficàcia d'alguns membres de la Junta Directiva que, amb el seu sacrifici, fan possible que l'Escola funcione. És una labor gratuïta i, de vegades, desagradable per haver de lluitar contra molts d'inconvenients, a la que cal invertir molt de temps.

Tal com queda reflexat en el reglament de Règim Intern de l'Escola, el que pretenem és no tan sols que els xiquets realitzen una activitat esportiva, sinó que contribuïska a la seua formació. Encara que és important que juguen bé i juguen tots, no només cal prendre guanyar partits, sinó que en cadascun d'ells s'esforcen i donen el millor d'ells mateixos, que es senten orgullosos d'un treball ben fet.

També és important la tasca dels pares, portant als xiquets quan es juguen partits fora i assistint a aquests a vore com juguen els seus fills. Pareix que s'esforcen més i juguen millor.

Volem aprofitar aquestes línies per donar les gràcies, en nom de la Junta Directiva, a totes les entitats i comerços que ajuden al manteniment de l'Escola, però sobre tot a l'Ajuntament d'Alfara del patriarca, que dona la major col·laboració.

LA JUNTA DIRECTIVA

Ciutadans Actius

De temps en temps, com si d'una moda es tractara, inventen nous noms i denominacions per a referir-se a nosaltres. Retirats, jubilats, tercera edat, persones grans, els nostres majors. D'ací poc, ja ho veurem, ens diran seniors, utilitzant una paraula que, per anglesa, pareixerà més moderna. Potser no hi ha cap altra realitat que canvie tant de nom; com si cada nova denominació vulguera donar-nos nova categoria.

I qui som nosaltres? Bé, ja ho heu endevinat. Som aquelles persones que hem traspassat el llindar convencional dels 65 anys, que ja hem deixat d'anar a treballar. Som els que amb una antiga paraula (que ningú vol emprar perquè ha perdut la seua noble dignitat) ens deien vells.

Per als economistes i els que fan estadístiques de població ja hem deixat de ser població activa. Ara som població objecte de protecció per part de l'Estat de Benestar. Un estat que hem contribuït a crear i mantindre, tot cal dir-ho, i que volem que continue i augmente.

Però, per als nostres veïns, per als nostres conciutadans, què som?

Som, en primer lloc, pares i iaïos que encara tenim algun paper en la família ajudant als nostres fills i nets.

Som, també, ciutadans que participem en la vida social del nostre poble on volem desempenyar un paper més actiu. A voltes, quan volen afalagar-nos, ens diuen que som l'experiència, que mantenim viva la memòria del poble i totes eixes coses. Però hui vull dir que a més de tot això, de que som gent amb moltes experiències som també persones amb moltes ganes de tindre'n de noves, d'aprendre. Perque, en definitiva, estem oberts al futur i el volem millor que el nostre passat i el nostre present.

Per a tot això existeix l'Associació Democràtica de Jubilats i Pensionistes, per a defendre els drets adquirits, per a contribuir, com a ciutadans, en millorar la vida social i cultural del poble, per treballar junt als més joves en la construcció del futur. L'associació en un marc de tolerància i de convivència on podem desplegar les nostres aficions i inquietuds.

Agraïm, de tot cor, l'homenatge que any rere any ens feu amb ocasió de les festes. I, l'agraïm posant-nos a la vostra disposició, a la de tots els alfarers, per a treballar junts pel nostre poble.

VICENTE GREGORIO VANACLOIG

En passar festes

En passar festes, cap a la segona quinzena de setembre, l'Escola de Música de l'Agrupació rependrà la seua activitat.

Els alumnes i els pares començaran a visitar la secretaria per conèixer el calen-

L'edat dels alumnes, de set fins a cinquanta i..., ja no espanta a ningú. No hi ha lluita generacional. No veieu que parlen el mateix llenguatge, el musical. Aquests són l'ànima.

Dotze mestres i un director, el de la Ban-

dari d'inici de curs i és que, a l'Agrupació, així com la Banda és el diapasó que ens entona musicalment, l'Escola, des dels seus inicis, és el metrònom que ens marca el temps i el tempo del quefer de cada dia.

L'Escola és el pont que ens condueix a la Banda. En ella adquirim la preparació que cal.

L'Escola és l'ànima que ens manté vius durant els silencis de la Banda. Tal vegada ens cregau exagerats al fer aquestes afirmacions. Jutjeu vosaltres sinò.

El curs passat es matricularen cent-un alumnes per cursar u dels quatre cursos del cicle inicial LOGSE, tant en llenguatge musical com en instrument.

El nombre de músics de la Banda és de trenta-set per la qual cosa, en són seixanta-quatre els que es formen per ingressar en ella.

da, completen l'estructuras acadèmica d'aquest edifici. Els fonaments els posem els socis.

La cosa no acaba ací. Dasset músics formats en l'Escola, han superat la prova d'accés al Conservatori Superior de Música de València i, a hores d'ara, són realitzant estudis musicals a l'esmentat centre.

Des d'aquestes línies, a tu que ens lliges, et convidem a participar en aquesta realitat. Tu pots ser ànima de l'Escola i soci de l'Agrupació. Si tens fills, segur que et voldran imitar. Sols has d'acostar-te a la secretaria de l'Agrupació, al Palau de la Plaça de l'Església, cap a la segona quinzena de setembre, en passar festes.

LA JUNTA DIRECTIVA DE L'AGRUPACIÓ
MUSICAL D'ALFARA DEL PATRIARCA

"El Plano" del poble

Hi ha ocasions en que, si u vol construir-se una casa al poble, resulta que no pot fer el que vulga, sinò que ha de complir "el plano". I, amb tota la raó, vé la pregunta: i, per què?

La vida en un poble no depén exclusivament del que u vulga fer, sinò que viu en comunitat i per tant ha de complir amb unes exigències que vénen imposades per la història o pel consentiment majoritari de les persones que viuen en ell. Però un poble no està sol, sinò que s'emmarca en una comarca, en una província, en una comunitat autònoma, en un país, en una unió de països. Per a viure en harmonia en aquestes condicions, és necessari mantindre uns criteris que afavorisquen la vida entre els ciutadans i les relacions amb les persones que estan en la resta de les comunitats i territoris que ens envolten. Entre les exigències que ens imposen per a viure junt als demés, una d'elles és l'ordenació conjunta del territori on vivim i, això, és "el plano", o millor dit el Pla General d'Ordenació.

Als pobles primitius no s'establia cadascun on volia, sinò que les cabanyes es reunien en cercle per a defensar-se de perills exteriors. Es construïa una plaça central al voltant de la que es celebraven una sèrie d'aconteixements importants per a l'aldea. Segons anava creixent el nombre de famílies, les cabanyes s'establien en cercles exteriors i, per a comunicar-se entre si apareixien els carrers. Quan més creixia el poble, ja era necessari que no hi haguera tan sols una plaça central per a reunir-se, sinò varies a la fi que els habitants de cases més llunyanes pogueren reunir-se sense la necessitat de desplaçar-se. Apareix així la xarxa viària i els llocs públics.

La instal·lació primera es feia prop d'un lloc on hi haguera aigua per a viure, al fer-se més gran la població o les persones tenien que desplaçar-se per a recollir l'aigua o era necessari conduir-la mitjançant canals, aqüeductes i altres formes. Apareix així la xarxa d'abastiment d'aigua.

En les cases l'aigua s'utilitza, no solament com a element vital, sinò també com a utensili de neteja i, utilitzant-la així es converteix en aigua bruta que produeix mals olors i pot provocar malalties i epidèmies. A més a més, quan plou cal evitar que l'aigua s'estanque en els llocs comuns de la població, per evitar també la contaminació que poguera generar. Per això es construeixen uns pous on emmagatzemar aquesta aigua o unes canalitzacions per a transportar-les a llocs allunyats de la població i eliminar els perills apuntats. Apareix la xarxa del clavegueram i evacuació d'aigües.

La gent segueix relacionant-se i allò que u produeix no li basta per a viure, sinò que necessita d'altres coses que tenen els altres. Apareixen els mercats on es canvien els béns propis pels d'altres. Aleshores hi ha que imposar unes condicions per tal que ningú es senta perjudicat i pugen negociar tots en les mateixes condicions. Apareixen els mercats públics. Però tampoc el que produeix un poble és suficient per a que visca la gent d'aquest sinò que necessita allò que produeixen altres i allò nostre també ho necessiten els demés. Per anar d'un poble a un altre és necessari obrir camins per on transitar amb comoditat i una certa seguretat. Apareixen les carreteres i les vies de comunicació.

Cada vegada, el poble es va fent més

gran i les persones necessiten llocs comuns on desenvolupar les seues reunions, per a establir les normes de la vida de la ciutat, on ensenyar els xiquets, on celebrar els aconeximents de la vida social (casaments, naixements, etc...), on poder jugar i divertir-se, on soterrar els morts, on establir zones on cresquen els arbres doncs el camp s'està quedant cada vegada més lluny, on instal·lar edificis per curar les malalties, etc...; aquests llocs deuen d'estar al servici de tota la població, pel que és necessari que el titular d'aquests servicis siga la comunitat. Per això deuen situar-se aquests emplaçaments on siguen més necessaris i aprofiten millor a tots. Apareixen les infraestructures, els espais lliures, les dotacions per a servicis, etc...

Però la vida d'una ciutat no està estancada, sinó que va evolucionant amb la seua història i forma part de la ciutat. Cal preservar aquests monuments que fan aquesta ciutat diferent de les altres i, per això és necessari establir els monuments i les condicions per tal que siguen patrimoni de tots els ciutadans. Hi ha també paratges naturals que formen part del municipi i, encara que deuen de ser conservats per organismes superiors, cal tindre'ls en compte per fer més agradable la vida de tots els conciutadans.

Les cases en les que hui viu la gent estan enclavades junt a altres, pel que és necessari fixar unes condicions mínimes de sanitat, salubritat, higiene, sorolls, etc... a fi de no perjudicar-se els uns als altres. Aleshores apareixen les condicions mínimes que se li han d'exigir a la construcció de les vivendes per tal que siguen dignes de ser habitades per persones.

Totes aquestes coses, entre altres, són les que es recullen en un Pla General d'Ordenació i per això és, no només important, sinó necessari el que cada poble, per vetllar pel bé dels seus conciutadans, tinga "el plano" i fer la vida més agradable, amb més benestar i deixar el territori en millors condicions per les generacions futures.

Però un Pla General no és una cosa estàtica, sinó que ha d'acomodar-se al desenvolupament de la vida i de la història, el que provoca que haja de renovar-se periòdicament per no quedar-se obsolet.

L'Ajuntament d'Alfara del Patriarca, conscient d'aquesta necessitat, ha aprovat la renovació i posta al dia d'"el plano" del poble. Però aquest instrument no és una cosa que fa l'Ajuntament a les esqueses dels veïns. És imprescindible que es tinga en compte l'opinió dels ciutadans per a que tots es senten partícips de la vida de la ciutat. Per això, el document que configura les idees per les quals ara s'ha de moure el poble es posa a disposició dels veïns i dels interessats per tal que tots donen la seua opinió ja que entre tots es veuen millor les deficiències.

Dins de poc de temps s'exposarà al públic aquest primer document, i tots estan convidats a conèixer-lo, estudiar-lo i donar la seua opinió sobre el mateix ja que això farà que la seua vida i la dels seus descendents siga molt més agradable que la de hui.

RICARDO PEINADO GONZÁLEZ
Secretari de l'Ajuntament

Fundación Universitaria San Pablo CEU

Fa ja uns anys que el CEU, abans veí en sentit de pròxim -en el Seminari- passà a ser veí en sentit real en assentar l'Escola de Disseny i el seu Centre de Tecnologia de l'Automòbil en Alfara.

En aquests anys ens hem anat sentint cada vegada més veïns; a Alfara hem celebrat les apertures de curs amb presència i presidència dels senyors alcaldes; els nostres alumnes conviuen amb vosaltres en les vostres cases i alguns professors s'han aveïnat entre vosaltres.

Aquesta és la nostra història, però, en raó d'ella hem pensat que tindrem un futur de convivència amb Alfara és una cosa atractiva i positiva per a tots, per al CEU, per al poble com a tal i per a molts de vosaltres.

D'ahí que fa un temps iniciàrem converses amb l'Ajuntament que culminaren en la compra d'una parcel·la de propietat municipal, d'uns tres mil metres, junt a l'Alfarrería i a l'edifici de *Colchones Star*, així com aquest mateix edifici per ampliar les nostres instal·lacions docents i administratives. Esperem que a penes acabades les Festes Patronals en honor de Sant Bertomeu comencen les obres en la parcel·la comprada a la Corporació Municipal i que dins d'un any, en el curs 1999-2000, els nostres alumnes de Dret i Ciències de la Informació ocupen aquelles aules, aquells platós de fotografia i televisió i aquells estudis de ràdio.

Així, per tant, volem ser més alfarers del que hem estat fins ara, volem continuar en el futur ampliant en Alfara les nostres instal·lacions i, en aquest sentit, estem treballant, des de fa algun temps, i continuarem fent-ho en col·laboració amb tots els components de la Corporació Municipal.

Pensem, tant el CEU com l'Ajuntament, que per oferir un espai urbà digne d'Alfara i d'una Universitat, que creiem ja pròxima, els tècnics d'una i altra part deuen treballar en una ordenació urbana que siga oberta i amb espais suficients i dignes de comunicació i esplai; i, encara que, a més llarg termini, anem a posar-nos a treballar per fer-ho possible, sobre uns terrenys que ja han estat adquirits pel CEU, en concret els que ocupen les antigues fàbriques de rajoles.

Des de hui volguérem que ens rebéreu com uns veïns més, bons veïns, que estan amb vosaltres en les vostres festes i en els vostres dols i que participen amb vosaltres en la vida diària d'Alfara.

Esperem obtindre de vosaltres aquesta acollida i que la nostra relació sobrepassa les nostres vides.

JOSE Mª ESPINOSA ISACH
Director de la Fundación Universitaria
San Pablo CEU en la Comunitat Valenciana

La Reforma educativa

Són molts els pares i mares que no tenen clar el que estan fent els fills i filles als col·legis i voldria aprofitar aquesta oportunitat per contar, encara que siga molt breument i necessite més matissos, què està passant en l'educació.

Portem ja uns anys dins d'una reforma educativa, encara que cal esperar fins el 2002 per tal que es complete. És la LOGSE (Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu) Llei Orgànica 1/1990, de 3 d'octubre.

La LOGSE naix com a conseqüència de l'article 27 de la Constitució, que consagra la responsabilitat dels poders públics com a garantia fonamental del dret a l'educació, i ve a reforçar una llei anterior, la LODE.

La LOGSE reestructura el sistema educatiu des de perspectives renovadores. Línies fonamentals d'aquesta reforma han estat l'ampliació fins els setze anys de l'educació obligatòria i gratuïta, establiment de l'educació infantil, primària i secundària obligatòria com noves etapes educatives; la definició d'un marc normatiu modern per al batxillerat i la formació professional, ha concretat els objectius i àrees o matèries de les diferents etapes; estableix noves responsabilitats i autonomia dels centres i del professorat, etc.,...

Segons aquesta Llei, el sistema educatiu s'estructura en tres grans blocs. El primer bloc és l'EDUCACIÓ INFANTIL, de 0 a 6 anys. No és obligatòria, però si que s'estableix un currículum (conjunt d'objectius i procediments per a l'aprenentatge) de 3 a 6 anys, que ja s'imparteix als col·legis.

El segon bloc és l'ensenyament obligatori, dividit en dues etapes: EDUCACIÓ PRIMÀRIA, de 6 a 12 anys, i EDUCACIÓ SECUNDÀRIA (ESO), de 12 a 16 anys. L'Educació primària està dividida en tres CICLES de dos cursos escolars cadascun, i l'ESO en tres CICLES, de dos cursos el primer i d'un curs el segon i el tercer.

En acabar l'educació obligatòria s'obté el GRADUAT o CERTIFICAT, segons haja sigut avaluat positivament o no. A partir d'aquest moment es pot escollir o educació post-obligatòria, que ja seria el tercer bloc, o entrar a formar part del món laboral.

Per als que escullen l'educació post-obligatòria i han obtingut Certificat en ESO, tan sols es poden encaminar pels CICLES FORMATIUS DE FP de grau mitjà, amb una duració de dos o tres anys, i si obté el títol de TÈCNIC el de grau superior, equivalent a una carrera tècnica de tres anys.

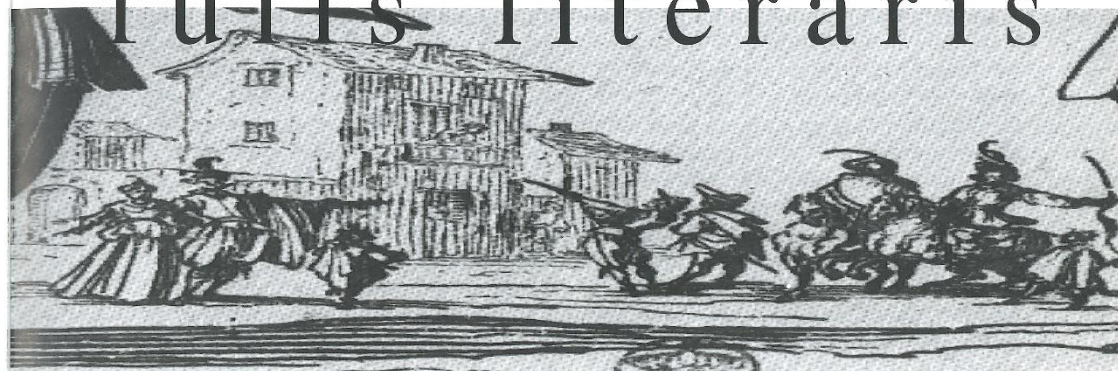
Els que obtenen el Graduat en ESO, bé poden optar pels Cicles Formatius de FP, o bé seguir una de les quatre modalitats de BATXILLERAT: ARTÍSTIC, NATURA I SALUT, HUMANITATS I SOCIALS I TECNOLÒGICS, amb una duració de dos anys. Si obtenen el Títol de BATXILLER, poden accedir o bé a les Escoles Tècniques Universitàries, o bé a la Universitat, havent aprovat les proves d'accés.

Els centres educatius també s'estructuren en tres classes: els col·legis d'INFANTIL i PRIMÀRIA, encara que alguns estan autoritzats a impartir ESO, com és el cas del Col·legi "RAMÓN Y CAJAL" o el C.P. de Sant Joan de Ribera (1er cicle). Els INSTITUTS, on s'imparteix l'ESO, els Cicles Formatius de FP i el Batxillerat, i finalment la UNIVERSITAT.

Açò seria, en línies generals i a falta de moltes matisacions, el que suposa la Reforma Educativa per als nostres estudiants de 3 a 24 ó 25 anys.

VICENT PALAU AGUILAR
Director del Col·legi "Ramon y Cajal"

fulls literaris

400 Aniversari de la fundació del Convent de San Diego de Alcalá d'Alfara del Patriarca

El senyoriu d'Alfara pertany durant el segle XVI a la família dels Cruïlles. Durant aquesta centúria, Gaspar Felip, Miquel Jerònim i Cosme Maties, són els successius senyors del lloc. En 1595, després d'una fallida, l'Arquebisbe Ribera compra la població.

Durant aquest temps la població es diu Alfara dels Cruïlles i passa de quaranta focs cristians vells, segons la visita Pastoral de 1546, a 80 focs, segons el recompte de Muñoz (xifra excessivament elevada). En aquestes cases, justament en la ubicada junt a la carretera que unia el poble i València, vivia una família que es deia Jaca. Eren ciutadans de València però habitants en Alfara. En aquest segle estan documentats Bertomeu Jaca i Antoni Jaca en un cens de 1510, Gaspar Jaca, la seua muller Joana Àngela Borràs i el seu fill Gaspar Jaca en 1585 en una escriptura de venda de terres, i Gaspar Jaca i Antoni Jaca en la pressa de possessió del 17 d'agost de 1595 i en el 5 de juliol de 1604.

Eclesiàsticament, l'Església Parroquial de Montcada exercia la seua jurisdicció en els termes de Godella, Rocafort, Benifaraig, Massarrojos, Alfara i Montcada. No obstant, tant Godella com Alfara intentaran desmembrar-se. No ho aconseguiran en aquest segle, però com a compensació Alfara rebrà la Pila Baptismal en 1546. En Montcada estava l'església matriu al front de la qual estava el rector i els beneficiats i en cada església filial hi havia un vicari que podia ser temporal o perenne, segons el grau de consolidació de la comunitat cristiana.

En aquestes coordenades la documentació conservada en l'Arxiu del Regne diu que: Gaspar Jaca Idalgo, ciutadà de Valèn-

cia i habitant d'Alfara era un home de molta hisenda, l'afició a la cacera del qual el feia desplaçar-se als Monts de Sant Esperit, que estan a 2 lligües d'Alfara, per practicar-la.

Bé siga per curiositat o bé perquè es refugiava en el Convent de Sant Esperit, quan feia plujós, s'aficionà Gaspar Jaca amb els frares del convent.

A poc a poc va concebre el projecte de crear un convent en les seues possessions d'Alfara.

Els motius possibles pel naixement d'aquesta idea pogueren ser:

- pensar que l'acció seria més profitosa per les ànimes en Alfara, al ser un lloc més poblat que els monts de Sant Esperit;

- plànyer-se de les incomoditats que sofrien els religiosos de Sant Esperit, quan li donaven alberg a ell en temps de pluja;

- plànyer-se dels d'Alfara, que en les festes sols tenien una missa oficiada per un Religiós de Sant Onofre, i quan plovia no es celebrava missa, mentre que en Sant Esperit hi havia gran quantitat de misses els dies festius.

Amb aquest plantejament, Gaspar Jaca anà a parlar amb el Pare Provincial dels Franciscans i li exposà la seua idea de traslladar la comunitat de Sant Esperit a un nou convent en Alfara. El Pare Provincial, Francesc Ramírez, no acollí amb entusiasme aquesta idea, perquè abandonar Sant Esperit no li semblava bé, ja que l'havia fundat una Regina i la Seu Apostòlica l'havia enriquit amb molts privilegis; estava santificat amb les venerables cendres de molts sants varons, i els seus habitants no canviarien aquella soledat per cap altre paratge, encara que fóra més amé.

No obstant li digué que si persistia en la

seua idea, li atorgaria religiosos de virtut i ciència per fundar un nou convent.

Acceptà Gaspar Jaca la suggerència i per la fundació del nou convent oferí deu fanecades de terres del lloc d'Alfara. El terreny estava situat al costat de la Real Sèquia de Montcada i posteriorment s'afegiren tres fanecades i més tard una.. també hi havia en el terreny una casa o alqueria. Es demanà llicència eclesiàstica al Arquebisbe de València, que la concedí amb data de 5 de març de 1595. El convent era el que feia trenta-nou dels franciscans observants en les comarques de la província de València.

El primer problema que sorgí fou l'escassetat de recursos econòmics, per superar aquesta dificultat el Pare provincial posà un memorial al Rei demanant-li una almoïna per la construcció del Convent ja que posseïen terreny però no edificis dignes.

El rei, en una extensa carta datada en Sant Lorenzo, el 27 de setembre de 1595, concedeix llicència motivat per la seua devoció a Sant Francesc i a Sant Dídac d'Alcalà. També concedeix una almoïna de 500 lliures, moneda de València, que devien obtindre's per l'exportació de mercaderies a Argel. Dóna també en la carta extenses normes sobre com deu ser i fer-se tal exportació de productes i sobre els mariners que deuen dur-les.

Per fi, el 7 de març de 1599 es celebra la primera Missa, disposant-se en l'entrada de l'alqueria un lloc per a l'església, la qual va beneir el mateix Pare Provincial Frare Esteve Giner digué la primera Missa el pare Bernardí Carrascosa, que també fou el primer Guardià del Convent.

El Santíssim Sagrament es reserva el 23 d'abril d'aquest any en una gran festa amb molta assistència de públic, diguent la missa el Pare Provincial i la predicació estigué a càrrec del Pare Cristòfor Moreno.

Prompte començaren Sant Francesc i Sant Dídac a mostrar el seu gust per la fundació del Convent i així Joana Àngela Borràs i de Rupert, tia de Gaspar Jaca, des de feia molt de temps baldada, sanà ines-

peradament en dur-la per la seua devoció a aquesta fundació. Als primers dies de la fundació, la pluja es feu intensa i quedaren en casa de Gaspar Jaca, el Provincial el Secretari i diversos pares, en total uns trenta. Passaren tres dies, durant els quals no pogueren moldre gra i tanmateix s'alimentaren de la farina que treien d'una gerra xicoteta, en la que hi havia només un barcella.

La construcció del Convent fou lenta i subjecta a les almoïnes oferides pels devots i els Patrons. Per fi s'aconseguí una bella església, claustres molt graciosos i tres bonics dormitoris, en un edifici fort i coronat per un ferm campanari.

EL PATRONATGE

Gaspar Jaca fou elegit com Patró. Tenia al seu càrrec el Presbiteri i l'Altar Major i pagava 10 lliures el dia de Sant Dídac d'Alcalà i quinze lliures i cinc arroves d'oli el Dijous Sant, també tenia obligació de posar cada-fal i respons el dia de Tots Sants i el de Difunts així com fer la festa de Sant Dídac i dir missa tots els anys en la Capella i Altar de Sant Antoni de Pàdua.

Gaspar Jaca en el seu últim testament deixà hereu al seu fill Melcior Jaca amb l'encàrrec de fer el Retaule Major i algunes altres obligacions.

A Melcior Jaca no li anaren bé les coses i anà a menys, per la qual cosa l'1 d'agost de 1663 renuncià a aquest Patronat i als seus drets.

Després, el patronatge el varen exercir diversos membres de la família Coll, el primer dels quals feu construir un retaule pel seu compte, fins la mitat del segle XVIII.

En l'any 1825 existeix un deute del Convent respecte a la Senyora Subsindica Anna Maria Trencó de 5.728 reals de velló, contraguda feia uns anys. A poc a poc es foren pagant fins que el dia 20 d'agost de 1831 es liquida el seu deute, per condonació de 860 reals de velló fet per aquesta Senyora Subsindica i pagant la comunitat les restants 3.140 lliures.

LES FUNDACIONS PIES

El Convent de Sant Dídac també tenia les seues fundacions. Les feren gent que per la seua devoció als Sants o per mostres d'agraïment deixaren una certa quantitat al Convent per que celebrara misses per ells. Als arxius hem pogut rastrejar-ne des de 1660 fins a primers del segle XIX.

Molts d'aquests aniversaris no es pagaren com es dedueix pels comentaris que hi ha en el Llibre de les Fundacions del Convent de Sant Dídac. Altres es feren amb càrrec al Cens per cases o finques.

Una altra forma de guanyar-se la vida els Religiosos de Sant Dídac era la celebració de Misses en els dies festius en altres pobles. Així consta que en Almàssera, el Senyor Conde funda una festa amb sermó i missa, devent ser els oficiants del Convent de Sant Dídac. En Vinalesa, Vicent Salvador funda una festa el 8 de desembre al qual devien assistir quatre religiosos (un per a predicar, un altre per a revesir-se i dos per a cantar).

ELS FRANCISCANS

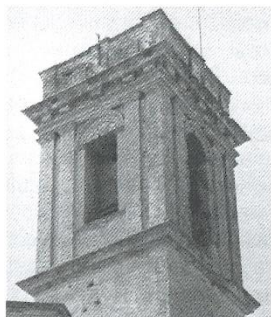
El Convent d'Alfara tenia de guardiania 18 llocs en l'horta de València amb un nombre irregular de frares. Al principi, el nombre depenia de les vocacions que sorgien en la societat, però més tard el govern s'arrogava la designació del número de religiosos. Així en 1768 s'assignaren 25, en 1735 tenia 20 religiosos. En 1768 per una ordre del Capità General es taxaven en 22 religiosos. A partir de l'1 de maig de 1824 podem saber anualment el número i nom dels religiosos segons la documentació conservada.

Dels darrers anys coneixem que la comunitat franciscana es dividia entre pares, llecs, donats, coristes i novicis. Dins dels pares estaven els guardians, definidors, visitadors, vicaris, lectors, predicadors i llicenciats. Els coristes eren els encarregats del Cor. Entre els llecs i els donats estaven els frares dedicats a les labors auxiliars de porteria, rellotger, hortolà, almoiner, sagristà i cuiner. De vegades, alguns pares exer-

cien la vicaria en els pobles dels voltants. Almenys Manel Rodríguez signa les partides com a Vicari de Massarrojos entre 1831 i 1835.

La llista de membres de la comunitat del Convent de Sant Dídac es suprimí l'1 de setembre de 1835 i estava formada per:

Josep Mir, Joan Baptiste Bayló, Antoni Lluch, Agustí Santa Maria, Joaquim Sivera, Josep Pau, Josep Orta, Vicent Benet, Fèlix Vives, Vicent Ferrando, Vicent Costa, Josep Sol, Patrici Abaria, Joan Baptis-

te Beneyto, Ferran Garcia, Francesc Beltran, Francesc Server. Per a aquests monjos s'habilitaren 5.413 lliures per pagar la nòmina del darrer trimestre de 1835.

Una curiositat era constatar si en el convent hi havia frares naturals d'Alfara. La investigació és difícil i pel moment deixa la possibilitat de que Peregrí Sánchez, vicari de Massarrojos en 1823, i Francesc Server, llec en 1835, fóren d'Alfara. També era d'Alfara el Pare Joaquim Antoni, destinat a l'arxipèlag filipí i d'allí destinat a la Xina, però el clima xinès resultà perjudicial per la seua salut i tornà a Filipines dedicant-se a la cura d'ànimes. Morí en Dicalan, prop de Palamán, en l'illa de Luzón, el 14 de desembre de 1756, als 32 anys, 11 d'hàbit i 4 d'apostolat.

Al Convent de Sant Dídac d'Alfara es celebraren diversos Capítols Provincials dels Franciscans Observants. En ells s'escollia al Pare Provincial i es dialogava sobre els assumptes propis de l'Ordre.

El primer va tindre lloc en l'any 1747, el 4 de febrer i en ell fou escollit Provincial el Pare Agustí Pujol, religiós de mèrit per la seua literatura i altres egrègies qualitats que li adornaven. Aplaudit per tots, conclougué el seu govern en el capítol celebrat el 29 de novembre de 1749 en el mateix Convent de Sant Dídac. En aquesta ocasió fou escollit Provincial el Pare Miquel de la Casa, que anteriorment ja havia sigut Provincial. Solament afegí que després dels vespres es diguera el **Tota Pulcra** amb totes les antífoes i versos dels patriarques Sant Domènec i Sant Francesc; i després de completes, les commemoracions de la Santíssima Trinitat, del Santíssim Sagrament, de la Immaculada Concepció, de L'Arcàngel Sant Miquel i de les llagues de Sant Francesc.

El dos de maig de 1778, novament era el Convent d'Alfara el lloc on es celebrava el Capítol Provincial i en aquesta ocasió fou el Pare Joaquim Company, Lector Jubilat i Definidor General, qui fou elevat a la suprema dignitat de la Religió. Home de gran vàlua, arribà ser Arquebisbe de Saragossa i després fou traslladat a la Seu Arquebisbal de la seua València natal.

En total set capítols són els celebrats en Alfara principalment en el darrer quart del segle XVIII.

El superior dels Franciscans en cada Convent rep el nom de Guardià. Alguns dels guardians coneguts de Sant Dídac són: Bernardí Carrascosa (1599), Josep Fenollar (1666), Joan Solsona (1735), Tomàs Royos (1769), Gil Antoni (1791), Miquel Savalla (1817), Manel Andreu (1821), Joaquim Sivera (1822), Vicent Añó (1824-26); Josep Blanquer (1826-28); Agustí Franco (1828-29); Antoni Peris (1829-30); Josep Gascó (1830-31); Bernat Hervàs (1831-33); Josep Mir (1833-35).

LA DESAMORTITZACIÓ

Amb la labor dels governs liberals del segle XIX van suprimint-se les ordres monacals, convents, etc...i així amb data d'1 de setembre de 1835 es suprimia el Convent de Sant Dídac d'Alcalà d'Alfara.

El 17 de setembre, i segons el Reial Decret del 12 d'agost de l'any 1835, es procedeix a formar inventari de tot l'existent en aquest convent. L'inventari el realitza En Josep Bailach com Alcalde d'Alfara, En Joan Cufià com Comissionat i el Pare Josep Albiol per part de l'Ordre. Es troba el següent:

Mobles; seixanta-quatre llibres; un belló de bronze; una tovalla de color; sis llençols; quatre mantells; deu tovalloles; dos tapets; sis gots; sis màrteges; sis llits; cinc cadires; un tinter; dos poals; dos cullerons de cobre; una pala vella; una gerra mitjana; quatre rentamans; deu salers; un quadre xicotet; una casola de bronze; un encensari; dos cafissos complets; cinc albes; sis corporals; dotze purificadors; set mantells d'altar; una tovalla; una roqueta; una tàlem de seda; dotze casulles de diferents colors; quatre copes; una campana grabada; una altra més xicoteta; un crucifix; un altre mitjà; huit candelers de fusta; una imatge de Sant Dídac; una altra de Sant Benet; una altra de Sant Vicent; quatre làmpares; quatre faristols; cinc confessionaris; un faristol; dos taules; un armari; un quadre de rogatives; un fanal; un tabernacle; tres cadires; una creu de processons.

La Comunitat tenia un hort de nou fanecades poc més o menys. A favor del Convent hi havia un Cens de 45 escuts el qual paga Maria i Vicenta Montoliu.

La resta de l'història és més coneguda. Deixem per a una altra ocasió la descripció de l'església i altres anècdotes relatives al convent. Hui sols hem volgut recordar que fa quatre-cents anys es feu la primera missa en este convent que fou per al poble una institució capital.

JOSEP RAMÓN MOLINS CABO
Cronista oficial d'Alfara del Patriarca

Veure, pensar, sentir

Les figures que habiten la pintura d'Enric Balanzà no actuen, com imatges d'una representació, sinò, mes prompte, com a empremtes d'una presència que trobant-se perduda ja per complet, únicament pot ja alimentar-se de les seues pròpies restes, unes restes que tendeixen a la recuperació d'una callada, encara que persistent, memòria. Partint d'això, aquests quadres no al·ludeixen a una realitat que es pretenga concreta, ja que ni estan supeditats mimèticament ni, en menor mesura, intenten reconstruir-la i/o reinterpretar-la. La realitat de què parteixen es troba despallada de qualsevol dualitat, ja que el que aquestes teles estan buscant és activar els mecanismes a través dels quals el veure i el pensar s'unifiquen amb el sentir.

D'aquesta manera, allò que hi podem observar és semblant al que s'adhereix al pal·lís dels nostres dits i a la superfície de la nostra llengua quan, en rastrejar un cos, per menut que aquest siga, inventem un paisatge i construïm una geografia. El que en nosaltres roman des d'aquesta experiència és l'ombra d'una olor i la humitat d'un sabor que, convertits en mapa d'un territori fet de pell, transformen el cos en el rierol d'aigua que vam veure sent uns xiquets o en el bosc sec per on vam córrer en una ocasió o, fins i tot, en aquelles taronges confitades que en els dies freds de gener algú portava a casa.

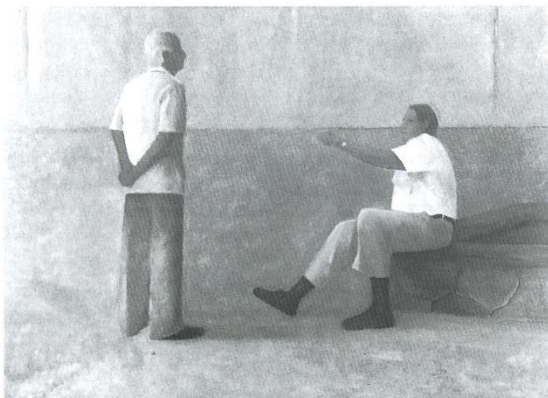
Des d'aquesta perspectiva, al que ens arrosega aquesta pintura no és tant a la recuperació d'un moment aïllat com a l'anul·lació d'allò que ens impedeix dir el que caldria dir.

Com a conseqüència d'allò que s'ha assenyalat, la figuració utilitzada ni intenta imposar cap model, ni busca restablir, en menor mesura, possibles pautes pictòriques, ja que el que està fent és plantejar-se més que com una solució com una geometria de residus blans. L'evanescent es converteix, per això, en el fil conductor d'un relat fet de recolliments i latències, d'incerteses i de dubtes, de restes i temors.

D'aquesta manera, les seues teles s'escriuen sobre la pissarra fosca de l'oblit, traçant en la seua assossegada superposició un mapa de tènues encontres i desencontres. En aquests, tot es barreja: els paisatges amb els cossos, el vent amb la pell, la pluja amb els llavis, les avellanes amb els pits... És per aquest motiu que en aquesta pintura la raó jau oblidada i els fantasmes esvaïts. L'única cosa que hi resta és un temps sense futur, un temps semblant a aquell que sentim per davall de les nostres persones quan la vida, aquell espai en què no som, ens habita amb sorpresa.

DAVID PÉREZ

Del catàleg Enric Balanzà Cicle expositiu "Visions sense centre". Reproduït amb l'amable autorització de l'autor i del Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana

Conte d'estiu

La cosa anava bé, sentia dins seu la raesponsabilitat i el reconeixement dels adults. Havia acabat el curs sense grans notes però sense cap per a Setembre. Finalment la de matemàtiques havia fet la vista grossa i en l'últim examen havia donat per bona una ficada de pata notable. Se'n sentia una mica còmplice de la seua responsabilitat. A hores d'ara mig món sabia que seria la clavariessa major, i li'n feien costat.

Fer la festa, i de clavariessa major!! Això superava qualsevol somni. Cert és que ho era de rebot. Teresa humilment va reconèixer que no es veia amb cor d'afrontar tanta responsabilitat ni tenia cap de temps, li n'havien quedat dos per a Setembre. En el fons era una bona excusa per tirar-se arrere. Ser festera és una pasta, i en sa casa l'economia no rodava massa bé.

La reunió havia estat un èxit. Des del moment que havia acceptat ser clavariessa major s'havia desfet la tensió que carregava l'ambient, fins el moment decisiu no hi havia idees, ningú no volia parlar. Ara en canvi la reunió s'havia tornat un animat galliner, totes xarraven a l'hora i, curiosament, coincidien en les mateixes afirmacions. Farien un gran equip, n'estava convençuda.

Feia una nit esplèndida per passejar fins a l'infinit. Havia descobert que vivia massa prop o el poble era massa xicotet. Havia pegat vint voltes i ja no sabia com allargar l'arribada a casa. D'un costat volia contar-ho a crits, de l'altre desitjava que tots dormiren. Li quedava encara una última por: dir-ho en casa. Fer la festa era comprometre a tota la família, i no sols econòmicament, sinó també haurien de canviar el seu comportament. La iaia hauria de ser més discreta en les seues xarrades, mig poble sabia en quines rebaixes s'havia comprat l'última brusa o aquells pantalons que pareixien de marca. El germà menut no hauria de ser tan agre amb les seues amigues, el pare s'hauria d'afaitar tots els dies mentre durara la festa, i posar-se corbata, i canviar-se una setmana de vacances... Tot això es podria superar, però i els diners? Els interessos bancaris podien estar baixos com li havia comentat una amiga, però demanar un préstec per fer la festa era una barbaritat! Tanmateix la idea havia anat calant, podria ser una solució, després amb treballar l'estiu, arreglat. Així i tot eren massa diners: el vestit de matí, el de la processó, el més informal, els sopars que paga la clavariessa major, els regalets... també li'n farien a ella de regalets.

Va arribar a casa amb cara de circumstàncies, mig espantada per haver acceptat, mig feliç pel fet d'haver-ho fet. La mare encara no s'havia gitat, distreia el temps a la cuina. I en sentir rodar la clau acudí cap lleugera.

- Com ha quedat la reunió? Finalment Teresa serà la clavariessa major...? - i seguí mormolant en veu baixa, com si només parlara per a ella, trafegant amunt i avall per la cuina: "Totes les pelades tenen sort, sense un gallet però ja trauran d'on siga per fer una festa ben lluïda." - A mi filla, em va passar el mateix, mitja vida estalviant i somniant amb ser festera major, i va i em lleven el lloc a última hora. Però en aquells temps manava la política i no s'hi podia fer res.

Aquells comentaris de la mare la van desconcertar més encara.

- I tu, mare, hagueres estat clavariessa major?

- La major il·lusió de la meua vida. Vaig ser segona i vaig trobar a ton pare quan podia haver triat el millor partit del poble. Era un privilegi de la clavariessa major, i no com ara que tots els

xicons tontegen amb tu i no es comprometen a res.

- Teresa ha dit que no podia... i he acceptat jo!!

- Ben fet filla! —els ulls li lluien amb aquella alegria dels divuit anys quan tenia el repte de dur un xic per primera vegada a casa.

Aquella reacció de sa mare l'espantava, no l'entenia, de sobte tot era tan fàcil que ara li feia por. Ja no va poder dir una paraula més. Sa mare havia començat a pensar en veu alta tots els preparatius per la festa: tirarien de veta sense mirament! tot el poble s'anava a enterar de com es fa una festa. Faria al magatzem de cebes totes les hores que calguera, aniria a fregar escales si feia falta però la festa de la seu filla lluiria més que el sol el dia del Corpus.

El menjador de casa caldria reordenar-lo, deixar un racó on posar el maniquí del vestit de la festa, els altres vestits i l'or a l'habitació de la xiqueta, per a la gent més íntima. Les més doctores no pujarien a dalt. A sa mare li haguera agradat de viure en una casa de poble ben gran i lluïdora per on passara la processó, però no havia pogut ser i s'havien d'acomodar amb un adossat a les afores. Mai però no havia perdut l'esperança d'una casa al poble, i se'n lamentava amb Dolores una vella fadrina que desencantada del món tenia mig decidit deixar-ho tot a l'asil on aniria a acabar els seus dies quan li fallaren les forces. "Costa tant d'abandonar una casa que en tancar els ulls tiraran a terra per fer una finca per a viure qui sap qui." I quan Dolores deia això, a Lola se li obrien els ulls i es posava a l'aguait, amb l'esperança de comprar-li la casa per un preu acceptable, ella la tindria per un palau i faria honor al nom de la vella Dolores. No gosava però proposar-li-ho obertament. A Jaume, el seu marit, no li agradaven les cases vellotes, plenes d'humitats i de reformes que no s'acabaven mai. Era feliç on vivien, un adossat amb garatge on deixar el cotxe nou. Jaume no entenia de tradicions, ell amb saber que vivia en la zona residencial del poble ja en tenia prou per sentir-se més que satisfet.

- Pararem taula a l'entrada de la cuina - va continuar - amb unes pastetes de sagí per rebre les visites, i si venen a migdia quatre cacaus i uns pastissos de tomata. Tan bé que ens haguera vingut en aquests casos un corral ben lluïdor i no tanta terrasseta que no serveix per a res! Parlant del corral, s'hauria d'arreglar una caseta per al gos, i lligar-lo, no podien consentir que fent alguna gracieta, es tirara damunt d'alguna visita o espantara un xiquet. Totes les coses inservibles les amagarien al garatge, i la porta sempre tancada, eh!

Sa mare va mirar el rellotge de la cuina, vora les tres.

- Apa, a dormir, ja en parlarem filla, i voràs com tot ix la mar de bé.

Parlarem, si ella no havia pogut dir res! Amb tot, admirava la vitalitat de sa mare, després de tot el dia triant cebes, s'ocupava de la casa, i encara l'havia esperat! A les sis s'alçaria de nou per anar al magatzem, s'havia acabat una vaga de camioners i calia recuperar els dies perduts. En canvi, son pare, pareixia tan insensible a eixes coses. No, a ella no li valia l'excusa de sa mare dient que són així els homes.

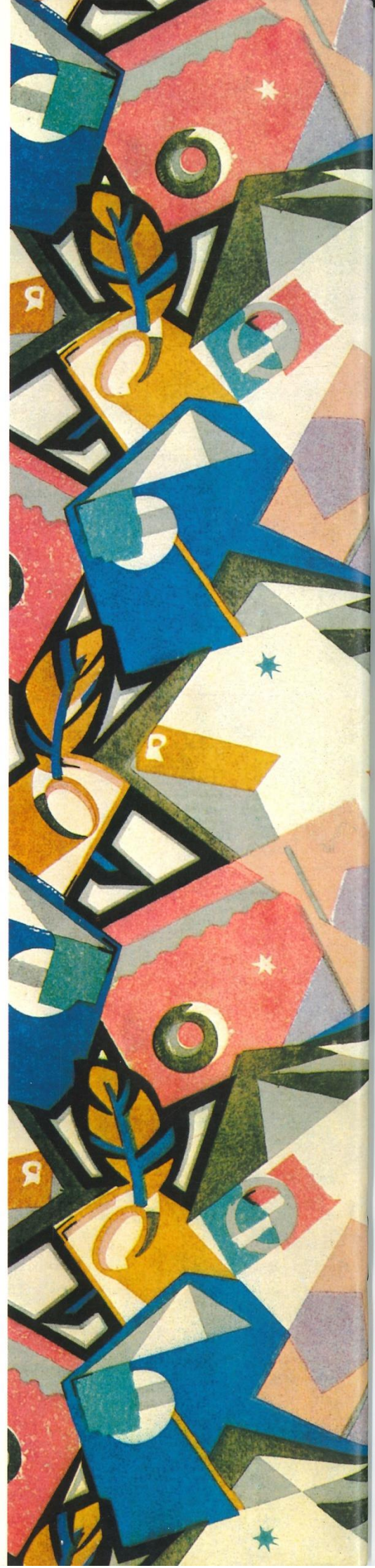
L'endemà de matí, mentre es prenia la llet enganxada al telèfon, arribà la mare despenada i ullerosa, les mans ennegrides de tocar tanta ceba. Encara no eren deu i ja venia cansada com una burra. Necessitaven totes les mans que pogueren servir. I així, sense temps per més explicacions s'havia iniciat en el món del treball. Una responsabilitat més, i reconeguda monetàriament. La feina, d'entrada era com un divertiment. A migdia li feien mal els ronyons d'estar tantes hores drete en aquella postura i s'havia trencat l'ungla d'un dit. A mitjan vesprada es queixava de la duresa del treball. A la nit, de l'últim mos de sopar ni s'enterà.

Tot just arribà al llit la son la vencia, prosaica, insistent, sense deixar-li pensar en les seues coses ni somiar com seria el vestit que lluiria el dia de la festa gran.

PAU M.

D'aquest llibret de festes
publicat per l'Ajuntament
d'Alfara del Patriarca,
s'han imprès 1.000 exemplars.
En la seua confecció han intervingut
Ramón Ferrer, Alfons Navarret.
La portada és un paper de
M. Friedman del Wiener Werkstätte,
la vinyeta de Jacques Callot, manipulada per ordinador.
Es va donar fi a la impressió
a l'obra d'obra d'impremta de Impresión 2001
(Moncada), el dia 30 de juliol
festa dels Sants de la Pedra
de l'any MCMXCVIII

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA